

og dertil hører det ærede Medlem. Der var dog saa meget Realitet i hans Tale, at han siger, at Jorden skal være Samfundseje, og det vil altsaa sige Statens, eftersom Staten og Samfundet er det samme; den skal altsaa være Statseje. Det er imidlertid berettiget, naar nogen hylder en saa samfundsomvæltende Teori, at spørge efter en Organisationsplan. Det kunde jo være, at denne var saa tiltalende for os, at vi blev Socialister alle sammen. Derfor er det rigtigt at spørge, hvordan man har tænkt sig, at dette skulde ordnes og administreres i Enkelthederne, og at lyse efter en ordentlig Plan for at faa at vide, om Samfundssystemet er bedre end det, vi har, eller det ikke er det. Det skylder de Herrer os en Forklaring paa, og derfor finder jeg det fuldstændig berettiget af det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen) at bede Socialdemokraternes Ordfører om en nærmere Forklaring af dette interessante Problem.

Stilling: Efter at have hørt den Beretning, som den højtærede Undervisningsminister gav om den pinlige Affære paa Skaarup Seminarium, har jeg faaet den bestemte Opfattelse, at Forstanderen, Dr. Eduard Larsen, har handlet meget urigtigt og fuldstændig har fortjent den haarde Tilrettevisning, Ministeren har givet ham. Der er maaske dem, som vil mene, at de uheldige Forhold, Dr. Larsen har haft at arbejde under, i nogen Grad kan tjene ham til Undskyldning, men det mener jeg ikke. Jeg mener, at netop den Forfølgelse, kan man godt kalde det, som han har været Genstand for, burde have været ham en Spore til at optræde korrekt til det yderste i alle Forhold, idet netop en fuldstændig korrekt Optræden vilde være det bedste Vaaben, han kunde faa, til at afvæbne sine Modstandere med. Det synes Dr. Larsen ikke at have forstaaet. Noget andet er, at jeg gerne skal indrømme, at Forholdene paa Skaarup Seminarium har været overmaade vanskelige for Dr. Larsen at arbejde under, og jeg tror, at de, som rejste denne Kamp imod ham og fortsatte den længe efter, at han var blevet ansat, har paataget sig et ret stort Ansvar navnlig overfor de unge, som har søgt til Seminariet for at blive uddannet der. Det er der imidlertid ikke noget at gøre ved. De vanskelige Forhold er til Stede og er naturligvis ikke blevet lettere efter det, som nu er sket.

Men efter at nu Dr. Larsen har lidt dette Nederlag, og Nederlagets Størrelse yderligere er blevet forøget ved, at Ordlyden af den Tilrettevisning, han har faaet,

er blevet kundgjort for det ganske Land, vil jeg dog henstille til dem, der har ført Kampagnen mod ham, at de nu holder inde og lader Dr. Larsen faa Arbejdsro, saafremt han selv mener at kunne blive i sit Embede. Mener han det, bør han nu have Ro i alt Fald en Aarrække, saa at man senere, hvis man ønsker det, paa et retfærdigere Grundlag kan tage Kampen op mod ham, idet man efter en Aarrække langt bedre end nu kan dømme om, hvorvidt han er sin Plads voksen eller ej.

Der er i denne Affære et lille Afsnit, som efter min Mening trænger til noget mere Oplysning. Det er den Del, der angaar Lærer Trap. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse det, den højtærede Undervisningsminister sagde om Lærer Trap: „Lørdag Eftermiddag mødte Lærer Trap en af 2den Klasses Elever — Dimittendklassen er 3die Klasse — i Skolegaarden. Denne sagde til Trap: Eleverne i 3die Klasse skal have Time med Forstanderen i Aften for at faa gennemgaaet Eksamensspørgsmaalene. Er det rigtigt? Er det lovligt? Hr. Trap lod saa Tiden gaa, til Timen var forbi, og da 3die Klasses Eleverne kom ud, spurgte han en af dem om, hvad der var blevet gennemgaaet“. Hvis der ikke ligger andet bagved, har Lærer Trap handlet i højeste Grad uforvarsvarligt og ikke saaledes, som hans Pligt paabød. Hvis han kun har haft Skolens Interesser for Øje, har han ikke kunnet handle saaledes. Der er to Ting at lægge Mærke til i denne lille Beretning. For det første, at en af Skolens Elever anklager Skolens Forstander overfor en af Lærerne. Naar noget saadant kan finde Sted, er der noget overmaade galt paa Færde ved Skolen. Men det endogsaa overordentlig mærkelige er, at Lærer Trap ikke øjeblikkelig, da han har faaet denne Underretning, begiver sig op til Forstanderen, øjeblikkelig, ufortøvet, han skal lade alt andet ligge og straks begive sig op til Forstanderen. Hvad gør imidlertid Lærer Trap? Han lader Dagen gaa, forvisser sig om, at den urigtige Handling bliver udført, og først Dagen efter gaar han op til Forstanderen og foreholder ham det urigtige i hans Handlemaade. Jeg gentager, at hvis Lærer Trap ikke kan give en fyldestgørende Forklaring for det, han har øvet her, er der al god Grund for Ministeren til at sende endnu en Næse over til Skaarup Seminarium. Jeg vil henstille til den højtærede Minister, at han her i Tinget fremlægger Lærer Traps Erklæring i Sagen, og